

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

21 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Elena Covalenco,

Judecători

Iurie Diaconu, Liliana Catan,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Strășeni din 24 aprilie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 iunie 2018, declarat de inculpatul

*Nițu Vasiliu XXXXX, născut la
XX XXXX XXXX, originar și locuitor al XXXXXX,
XXXXXX, cetățean al R. Moldova, condamnat
anterior prin:*

*1) sentința Judecătoriei Strășeni din 05.12.2002,
în baza art. 119 alin. (3) Cod penal (1961), la 6 ani și 2
luni închisoare;*

*2) sentința Judecătoriei Strășeni din 15.12.2008, în
baza art. 186 alin. (2) lit. c), d), 186 alin. (2) lit. c), d),
84 alin. (1) Cod penal la 1 an și 2 luni închisoare;*

*3) sentința Judecătoriei Strășeni din 25.03.2013, în
baza art. 187 alin. (2) lit. d), e), f) Cod penal la 5 ani
închisoare, cu amendă în mărime de 10.000 lei;*

*4) sentința Judecătoriei Strășeni din 20.11.2017, în
baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal la 4 ani și 8
luni închisoare, cu amendă în mărime de 650 unități
convenționale.*

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>09.01.2018 – 24.04.2018,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>22.05.2018 – 19.06.2018,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>11.09.2018 – 21.11.2018.</i>

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătorei Strășeni din 24 aprilie 2018, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Nițu Vasilii a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal la 2 ani închisoare și în baza art. 208 alin. (1) Cod penal la 3 ani închisoare.

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 24.04.2018.

Cererea acuzării privind încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 27 lei a fost respinsă.

2. Instanța de fond a constatat că în perioada 10 – 12 octombrie 2017, inculpatul Nițu V., împreună și de comun acord cu minorul XXXXXX, a.n.XXXX, urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, au pătruns în gospodăria situată în XXXXXX, XXXXXX, ce-i aparține lui Cașparmac L., de unde au sustras în mod tainic 6 rațe la preț de 250 lei o rață, 10 iepuri la preț de 200 lei un iepure și 100 kg. de nuci la preț de 42 lei/kg., după, cu bunurile sustrate, au părăsit locul comiterii faptei, în rezultat cauzându-i părții vătămate un prejudiciu material considerabil, în sumă totală de 7700 lei.

Tot el, în perioada 10 – 12 octombrie 2017, urmărind scopul atragerii minorilor la activitate criminală și cunoscând cu certitudine că XXXXXX este minor, l-a atras la săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) Cod penal, sustrăgând 6 rațe, 10 iepuri și 100 kg. de nuci din gospodăria situată în XXXXXX, XXXXXX, ce-i aparține lui Cașparmac L.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina și a solicitat examinarea cauzei penale în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Fiind apreciate probele administrate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c) și d) Cod penal, ca furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșită de două persoane, prin pătrundere, în proporții considerabile și în baza art. 208 alin. (1) Cod penal, ca atragerea minorilor la activitate criminală sau determinarea lor la săvârșirea unor fapte imorale, adică atragerea minorilor la activitatea criminală săvârșită de o persoană care a atins vârsta de 18 ani.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că inculpatul a recunoscut vina pe deplin și s-a căit sincer de cele săvârșite, asumându-și responsabilitatea pentru cele comise, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, se caracterizează negativ, că anterior a fost condamnat, având antecedente penale, că nu au fost stabilite circumstanțe atenuante și agravante.

Instanța a invocat că potrivit art. 34 alin. (1) Cod penal, se consideră recidivă comiterea cu intenție a uneia sau mai multor infracțiuni de o persoană cu antecedente penale pentru o infracțiune săvârșită cu intenție.

Astfel, inculpatul a fost anterior judecat prin sentința Judecătorei Strășeni din 05.12.2002 în baza art. 119 alin. (3) la 6 ani și 2 luni închisoare, prin sentința Judecătorei Strășeni din 15.12.2008 în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d), 186 alin. (2) lit. c), d), 84 alin. (1) Cod penal la 1 an și 2 luni închisoare, prin sentința Judecătorei Strășeni din 25.03.2013 în baza art. 187 alin. (2) lit. d), e), f) Cod penal la 5 ani închisoare cu amendă în mărime de 10.000 lei.

Conform art. 61 alin. (2) Cod penal, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane, în privința inculpatului fiind oportună aplicarea unei pedepse cu închisoarea.

3. Inculpatul a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

Apelantul a indicat că cauza a fost examinată în procedură simplificată, că el și-a recunoscut integral vina, confirmând circumstanțele invocate în rechizitoriu.

Totodată, nu este de acord cu încadrarea acțiunilor sale în baza art. 208 Cod penal, deoarece nu l-a atras pe XXXXXX în activitate criminală or, acesta benevol a mers cu el.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 iunie 2018, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a dispus, în conformitate cu 321 Cod de procedură penală, examinarea cauzei în lipsa inculpatului, acesta refuzând escortarea în ședința de judecată și solicitând examinarea cauzei în absența sa.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond just a stabilit starea de fapt în corespundere cu probele administrate și corect a încadrat acțiunile inculpatului pe art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) și art. 208 alin. (1) Cod penal.

Astfel, cauza penală a fost examinată în ordinea procedurii simplificate pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în baza cererii inculpatului prin care a recunoscut vina integral, nu a avut obiecții asupra probelor și nu a solicitat prezentarea altor probe.

La pronunțarea sentinței, instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a concluzionat că, inculpatul a săvârșit anume infracțiunea incriminată, vinovăția acestuia fiind dovedită cu certitudine și fără echivoc, faptele lui fiind încadrate juridic corespunzător probelor administrate, cercetarea judecătorească fiind efectuată cu respectarea dispozițiilor procesual-penale privind administrarea probelor.

Fiind audiat în instanța de fond, inculpatul a recunoscut vinovăția și faptele indicate în rechizitoriu, acceptând examinarea cauzei în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod procedură penală.

Afirmațiile acestuia privind nevinovăția sa în comiterea fetei penale prevăzute de art. 208 alin. (1) Cod penal, sunt combătute prin declarațiile martorilor și probele scrise ale cauzei, care coroborează între ele și demonstrează incontestabil vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor incriminate.

Prin urmare, lipsesc temeiuri de a interveni în sentință, în partea stabilirii pedepsei inculpatului, aceasta fiind în corespundere cu circumstanțele reale și personale privind individualizarea pedepsei, inculpatului aplicându-i-se o pedeapsă corectă, echitabilă și legală.

Prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 34, 61, 75, 76-78 Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod procedură penală, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă echitabilă, ținând cont că acesta a comis infracțiuni mai puțin grave, cu intenție, de motivul acestora și persoana inculpatului, care anterior a fost condamnat prin sentința Judecătorei Strășeni din 05.12.2002 în baza art. 119 alin. (3) la 6 ani și 2 luni închisoare, prin sentința Judecătorei Strășeni din 15.12.2008 în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d), 186 alin. (2) lit. c), d), 84 alin. (1) Cod penal la 1 an și 2 luni închisoare, prin sentința Judecătorei Strășeni din 25.03.2013 în baza art. 187 alin. (2) lit. d), e), f) Cod penal la 5 ani închisoare cu amendă în mărime de 10.000 lei, prin sentința Judecătorei Strășeni din 20.11.2017 în baza 187 alin. (2) lit. e) și f) Cod penal la 4 ani și 8 luni închisoare, cu amendă în mărime de 32.500 lei, ultima sentința nefiind în vigoare, la moment fiind examinată în ordine de apel.

Astfel, inculpatul este predispus la comiterea infracțiunilor, anterior săvârșind o infracțiune similară, iar o pedeapsă mai blândă nu va asigura realizarea scopului legii penale, izolarea acestuia fiind strict necesară și rezonabilă, având în vedere faptul că anterior este condamnat de mai multe ori și se caracterizează negativ.

Deci, pedeapsa a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

Recurentul a indicat că i-a fost stabilită o pedeapsă prea aspră, iar instanța de apel nu a cercetat cauza sub toate aspectele invocate în apel.

Mai mult, instanțele de fond și de apel nu i-au acordat posibilitatea de a încheia un acord de împăcare cu partea vătămată, fiindu-i respinsă cererea înaintată în acest sens.

Totodată, a fost omis faptul că a recunoscut vina de la început și a colaborat cu organul de urmărire penală în vederea descoperirii infracțiunii.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că în recursul ordinar declarat, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat niciun temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Rezultă că, recursul ordinar nu îndeplinește cerințele legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se reține că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia, inclusiv în baza art. 208 alin. (1) Cod penal, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile martorilor Crîșmari N. și Apolschi S., probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel indicând argumentat și detaliat motivele pentru care a respins dovezile și versiunile apărării, probele administrate pe caz demonstrând concludent că faptelor săvârșite li s-au dat o încadrare juridică corectă.

La stabilirea pedepsei instanțele de fond și de apel, just au luat în considerare personalitatea inculpatului, care este caracterizat negativ și are antecedente penale, consecințele faptelor comise de el și gradul de pericol social al infracțiunilor săvârșite, ținând corect cont de prevederile art. 7, 61, 75, 34 alin. (1), 84 alin. (1) Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în

strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Se consideră recidivă comiterea cu intenție a uneia sau mai multor infracțiuni de o persoană cu antecedente penale pentru o infracțiune săvârșită cu intenție. Dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5.* din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei penale.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 *pct. 11¹*), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul menționat este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Nițu Vasiliu XXXXXX, împotriva sentinței Judecătorei Strășeni din 24 aprilie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 iunie 2018, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 14 decembrie 2018.

Președinte

Elena Covalenco

Judecători

Iurie Diaconu

Liliana Catan